

Ungdomsklubben i A

Foto: Björn Sundblad

Ungdomarna övar på en pjäs om traditionella könsroller.

Foto: Björn Sundblad

Många ungdomar tränar traditionell Dabka-dans på ungdomsklubben.

Nidal Mohsen leder verksamheten.

ABU DIS STRAX UTANFÖR Jerusalem har något som få palestinska samhällen är begåvade med; en väl fungerande och omfattande ungdomsverksamhet. Abu Dis ungdomsklubb möjliggjordes av en då mycket ung man, Nidal Mohsen som fick en idé, och Palestinagrupperna i Sverige som sökte projektmedel och stöttade projektet. Genom åren har verksamheten successivt vuxit och idag är 950 ungdomar inskrivna som medlemmar, 350 av dem är flickor. Att flickor och pojkar upp till 18 års ålder finns i en integrerad verksamhet är inte en självklarhet i de palestinska områdena. Nidal Mohsen berättar om hur de nådde dit.

– Palestinagrupperna ställde det som krav för att ge stöd till projektet, och bland föräldrarna hade vi många diskussioner som till slut landade i att de gav mig förtroendet att leda den dagliga verksamheten. Det är ett stort ansvar och jag är här hela tiden för att se att allt går rätt till. Bland föräldrarna har det valts en styrelse och nu är det också två kvinnor med i den. Det var många i början som inte höll med om att det gick att blanda pojkar och flickor, men när de såg resultatet så lät de sina döttrar komma till klubben.

Aktiviteterna är många inom områden som sport, kultur och scouting. Inom idrotten är fotbollen störst, men de har också fäktning, basket, bordtennis, karate och kickboxning. Mest framgångsrika är fäktarna där fem är med i palestinska landslaget, tätt följt av kickboxarna som har fyra landslagsmän.

Systrarna fäktar i palestiniernas landslag

Inom det kulturella området så har de stor dansgrupp, en teatergrupp och många workshops. Scoutverksamheten är också omfattande. De ordnar också två sommarläger med sammanlagt 400 deltagare.

– Vi diskuterar ungdomsfrågor, demokrati, våld och många andra aktuella frågor. Vi tror att diskussioner kan ändra mentaliteten, säger Nidal Mohsen.

När man går runt i ungdomsklubbens lokaler så sjuder det av aktivitet och verksamheten är verkligen integrerad.

De flesta av ungdomarna på Västbanken eller Abu Dis har aldrig sett havet och inte heller badat i en simbassäng.

– Med ekonomiskt stöd från Palestina-grupperna har vi i flera år hyrt tid i en privat swimmingpool. Alla ville bada så vi har fått sätta upp en kölista. Det är nya ungdomar som får bada varje år, pengarna räcker inte till så att alla kan få bada en gång varje sommar. Simundervisning är inte att tänka på, det är alldeles för trångt och för sällan. Simbassängen är inte mer än 12 meter lång, men det är oerhört uppskattat, säger Nidal Mohsen.

Ungdomsklubbens ekonomiska situation är trots stödet från Sverige mycket besvärlig. De flesta av ledarna är volontärer från universitetet i Abu Dis. Exempelvis fäktarnas utrustning är mycket dyr och kostnaderna för simbassängen klarar vi nog inte av längre, berättar Nidal Mohsen.

Ockupationen märks även på ungdomsklubben.

– De israeliska soldaterna kommer ofta beväpnade in på klubben och går omkring och kontrollerar allt, säger Nidal Mohsen.

Jag frågar avslutningsvis Nidal Mohsen om de skulle skilja på pojkar och flickor i verksamheten om det ekonomiska stödet skulle upphöra?

– Nej, här har samhället sett att det fungerar väl, och folk har ändrat sina värderingar.

HANIN ALHALABYYA OCH systemen Beesan fäktar i det palestinska landslaget. De hade hört att man kunde få prova fäktning på ungdomsklubben, och när de gjort det så var de fast. Deras pappa blev också engagerad och gick utbildningar, han är nu deras tränare.

Hanin Alhalabyya fäktar värja och är den som klarat sig bäst internationellt. För några år sedan kom hon på elfte plats i en tävling i Sverige med 270 deltagare. Fäktningen har öppnat deras tillvaro och förutom Sverige fört dem till Norge, Polen och Finland. För dessa resor krävs tillstånd från de israeliska myndigheterna, vilket är långt ifrån självklart att man får. Systrarna har inte kunnat besöka Jerusalem på sex år trots att det bara tar tio minuter att åka dit. De har Västbanks-id och då är det inte tillåtet utan särskilt tillstånd.

– Vi tränar fäktning tre gånger i veckan, dessutom styrketräning och springer gör vi hela tiden. Ibland fäktar vi mot killarna och då märks det att de blir nervösa för de vill inte förlora mot en tjej, och när de gör det så blir de förbannade säger Hanin Alhalabyya och skrattar.

– Det finns nio fäktklubbar i Palestina och ibland när vi ska till tävlingar så låter de israeliska soldaterna oss inte passera genom checkpointen. De har också kommit in mitt under tävlingar och beordrat oss att lämna lokalen och åka hem. Till vår träningslokal kommer soldaterna ofta, men vi struntar i dem.

För framtiden drömmer Hanin Alhalabyya om tre saker: att få ett bra jobb, hon studerar IT på universitetet. Att hon klarar kvalet till olympiaden i London 2012 och att det ska bli ett slut på ockupationen.